

POSTANOWIENIE

13 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 13 grudnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku B.S.

z udziałem A.S., C.M., J.S., M.S., Z.C., M.C., P.P., A.W., A.K. i Gminy B.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej B.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z 28 kwietnia 2022 r., II Ca 1/22,

1. odrzuca skargę kasacyjną,

2. zasądza od B.S. na rzecz C.M. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

(J.T.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B.S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach wydanego w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia prowadzonej z udziałem C.M. oraz innych uczestników. Termin do wniesienia skargi upływał 10 sierpnia 2022 r.

Wskutek zarządzenia z 16 sierpnia 2022 r. skarżącą (jej pełnomocnika) wezwano do uzupełnienia braków skargi m.in. przez złożenie dokumentu pełnomocnictwa, z którego wynika uprawnienie do reprezentowania wnioskodawczyni w postępowaniu ze skargi kasacyjnej (zarządzenie – k. 11 akt WSC). W odpowiedzi, pismem z 6 września 2022 r. (data na kopercie),

pełnomocnik skarżącej nadesłał datowany na 19 sierpnia 2022 r. dokument, z którego treści wynika, że tego dnia doszło do udzielenia mu pełnomocnictwa do wniesienia skargi („[u]poważniam [...] do sporządzenia w moim imieniu Skargi kasacyjnej” – pełnomocnictwo k. 17 akt WSC).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Z przedstawionych wyżej okoliczności wynika, że pełnomocnik wnioskodawczyni nie był uprawniony do wniesienia skargi kasacyjnej ani w dniu, na który była datowana skarga (2 sierpnia 2022 r.), ani w dniu, w którym faktycznie nadano ją do Sądu drugiej instancji (9 sierpnia 2022 r.), ani w dniu, w którym upływał termin do jej wniesienia, czyli 10 sierpnia 2022 r. Nadesłany później dokument, choć zawierał stosowne upoważnienie, został nie tylko przedstawiony, ale też sporządzony już po upływie terminu na wniesienie skargi kasacyjnej. Tym samym należy uznać, że brak formalny w postaci niewykazania umocowania do reprezentacji wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym nie został usunięty. Dokument sporządzony 19 sierpnia 2022 r. nie mógł bowiem uprawniać do złożenia skargi kasacyjnej, skoro termin na jej wniesienie upłynął w dacie wcześniejszej.

Powyższe oznacza, że skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako sporządzona przez osobę nieuprawnioną (zob. postanowienia SN z 27 listopada 2009 r., II CSK 399/09, z 16 kwietnia 2014 r., II CSK 587/13, z 28 sierpnia 2019 r., III CSK 61/19, a także z 26 lutego 2021 r., I CSK 347/20).

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna wnioskodawczyni podlegała odrzuceniu już przez Sąd drugiej instancji (zob. postanowienia SN z 27 listopada 2009 r., II CSK 399/09 oraz z 16 kwietnia 2014 r., II CSK 587/13), a wobec nieodrżucenia jej przez ten Sąd, uzasadnione było odrzucenie skargi przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. art. 398⁶ § 3 k.p.c. O kosztach rozstrzygnięto, mając na względzie sporne interesy uczestników; wysokość wynagrodzenia należnego uczestnikowi w postępowaniu kasacyjnym ustalono na podstawie § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(M.M.)

(r.g.)